

Óli Jacobsen

Børnini hjá Victor: RIKKA VAR GÓÐUR RÁÐGEVI Í BÍBLIUTÝÐINGINI

Tað er hugtakandi at hoyra, hvussu børnini hjá Rikku og Victor, Mia, Harriet og Victoria greiða frá sínum heimi. Foreldrini vóru ógvuliga ymisk, men tey riggaðu væl saman

2. partur

Pápi kundi vera upp-farandi onkuntíð og siga okkurt, sum hann angraði aftaná. Men hann var so mikið lítillátin, at hann kundi biðja sína børn um fyrigeving. Hetta vísir ein stór-an mann. Hann var ein ógvuliga kærleiksfullur pápi. Victoria greiðir frá, tá ið hon ung arbeiddi í Klaksvík og fekk brøv frá pápanum, sum kundu byrja soleiðis: "Góða Victoria, mitt elskaða barn", og hann helt so á víðari í brævinum at skriva bara tað góða og uppmuntraði hana í tí, hon fekst við. Hinar dótturnar siga frá tí sama.

Mamma var ein stillfór kvinna, tosaði ikki nógv, og skuldi okkurt verið á vási, so merktist einki á henni. Hon var altíð líka rólig. Mamma fór so spakuliga avstað við øllum. Mia, helt eina ferð, at mamma var tann gjörda sjúkrasystirin.

Tað skiltist á foreldrunum, at tey høvdu tað hart figgarliga í 1930-árunum. Pápi hevði ongan-tíð nakra fasta inntøku. Eingin felagsskapur stóð aftan fyri hann. Tey livdu í trúgv á, at tann Harri, sum hevði sent tey, eisini var mentur at syrgja fyri teimum.

Tey finga pening frá brøðra-samkomum kring landið og frá fólki, sum høvdu fingið hetta lagt á hjartað. Eisini finga tey mat, so sum kjøt, frá fólki.

Tað var nokk meira av stuðli undir krígunum enn framman-undan. Tá vóru eisini fleiri pengar millum fólk.

Gatumøti uttanfyri Siloa, fyrsti salurin hjá samkomuni í Fuglafirði, har Victor búði við familju fyrstu árinu í Fuglafirði. Hetta er málningur hjá Frits Johannesen.

Bíbliutýðingin

Bíbliutýðingin var eitt stórt og umfatandi arbeiði. Fyrst var tað sjálv umsetingin. Og so allir rættlesrarir, sum vóru fimm í tali. Tað vóru eisini onnur, sum lósu rættlestur. Tað vóru menn í Havn og eisini nakrar av eldru systrunum.

Elsti beiggin, Dánjal, maskin-

skrivaði 16 ára gamal alt handritið á eini skrivimaskinu av tí gamla slagnum. Hetta var, áðrenn hann 17 ára gamal fór í læru sum blikk-smiður hjá Kjølbro í Klaksvík.

Hetta má sigast at vera eitt framúr avrik av einum so ungum drongi. Hann skrivaði ikki færri enn 3.000 ørk í hesum arbeiði. Hann var so umhugsin, at tað var so mikið pláss millum reglurnar,

at tað kundu gerast rættingar við penni. Hetta lætti nógv um, tá ið týðingin varð endurskoðað nøkur ár seinni.

Mamma segði, at hann sat um alt húsið við hesum arbeiði, við hvørt á ovasta lofti og onkuntíð niðri í kjallaranum. Sjálvsagt kundi ein so ungur drongur ikki stóðast á sama staði alla tíðina við so stórum arbeiði, sum hetta var.

Dánjal var ógvuliga stillur, dugnaligur og friðarligur. Hann líktist nógv mammu í verumáta.

Hann sigldi nógv við Sendi-boðnum, ofta saman við pápa, í sínum ferium, har hann ikki duld sína andaligu sannføring. Ein ótrúliga fittur og skikkiligur drongur.

Mamma átti sín lut í bíbliutýðingini

Tá ið mamma rundaði tey 100 árinu, hildu vit systkin føðingardag fyri henni. Tá segði Dánjal í síni talu, at mamma sikkurt hevði verið meira við í bíbliutýðingini enn nakar ánaði. Hann mintist, at pápi ein dagin kom so skundigur inn í køkin og spurdi mammu, hvussu storknað feitt æt á føroyskum. Hon svaraði, at tað æt fløt. "Ja, men hví segði tú tað ikki beinanvegin", og so streyk hann inn aftur í skrivstovuna. Tað skuldi alt ganga við teirri rúkandi ferð.

Alla tíðina, pápi týddi Bíbliuna, ferðaðist hann eisini út á bygd. Tá hevði hann handritið við sær, so hann fekk ótrúliga nógv av skafti.

Mamma helt, tá ið pápi var

farin, at hann helst hevði lagt ov mikið fyri, meðan bíbliuarbeiðið stóð uppá. Hann var jú ikki kropsliga sterkur og hevði ringar svøvnávar.

Pápi yrkti og týddi eisini nógv-ar sálmar. Hann hevði fingið grammofon og plátur, ið keyptar vóru í Onglandi undir krígunum. Hann týddi nógv av hesum sálum til føroyskt, og eru teir komnir í sálmalóka.

Nógvir gestir

Tað komu nógvir gestir á gátt millum ár og dag. Hetta kundi vera handilsmenn, skiparar, trú-boðarar og mong onnur við. Øll vóru viðfarin líka. Munur varð ikki gjørdur á høgum og lágum. Tey tóku sær eisini av veikum og gomlum menniskjum. Til dømis læt pápi inni í okkara garði byggja hús, sum vit kallaðu "gamla mans hús", hetta er hjallur í dag.

Her búði ein íslendingur eina tíð. Hann var vist ein Harrans tænar. Eisini vóru onnur, sum finga hendan møguleikan.

Betty, elsta systir pápa, var ógift. Hon búði nøkur av sínum seinastu árum hjá okkum, men í 1966 flutti hon til Miu, systur og var har, til hon doyði í 1968. Mia var serliga góð við Betty. Hon var jú fødd inni hjá teimum úti í Söldarfirði.

Pápi var ein mentaður maður, visti alt og dugdi alt møgulegt. Hans Christian, beiggi, segði, at tá ið hann fór á skiparaskúla í Havn, at pápi lærði hann at rokna. Hann segði, at líka mikið, hvat man spurdi pápa um, so visti hann tað.

Pápi var eisini hegnigur. Í Elim, salinum í Söldarfirði, hanga nøkur vøkur skriftstøð, sum hann málaði, tá ið hann búði har. Tey eru so vøkur, og hvørja ferð salurin er bygdur størri, eru málningarnar fluttir við.

Eitt teirra ljóðaði so á donskum: "I Herrens Frygt har en et stærkt Værn, og for hans Børn skal der være Tilflugt", Orðatøkini 14,26.

Maria helt, at hetta minti so nógv um foreldrini. Hvønn týðning tað hevur at eiga foreldur, sum biðja fyri børnum sínum og læra tey at óttast Harran, tað kemur ævinleikin at opinbera.

Pápi gjørdi eisini nokk so nógv av øðrum handaligum arbeiði. Hann smíðaði millum annað allar sengurnar, vit svóvu í sum børn.

Mamma var røsk og lítillátin

Mamma var ein røsk kona, tó at hon leið nógv av høvuðpínu. Hon var sjálvlærd seymikvinna. Alt var snøgt og vakurt, sum hon gjørdi. Hon dugdi væl at gera mat, serliga føroyskan mat. Hon kom jú eisini úr einum bóndahúsi, hjá Mariu og Hans bónda.